

רועי ביבר

"האגדות יפות הן, עד שפתאום עפות הן, רק אלוהים ידע לאן."

אני מגדל הקמתי, בולבדי חלמתי, נסיך שלי על סוס לבן". (חיים חפר)

השיר "האיש מן הבקעה", הוא אחד השירים האהובים על קרן, אימו של רועי ביבר. זה שיר שתמיד הזכיר לה את רועי. היא נהגה לשיר "האיש מן הגבעה", במקום "מן הבקעה", כי ביתם של משפחת ביבר, שבמושב צור משה, ממוקם באזור שנקרא "גבעת משה". ובבית הזה שבמושב, גר רועי מאז היותו בן שמונה, ואל אדמת אותו מושב הוא נאסף בהיותו בן 28 שנים בלבד, לאחר שנהרג בתאריך

18.11.23, מותיר אחריו הורים, אחיות, בת זוג, משפחה מורחבת והמון, המון חברות וחברים כואבים.

רועי נולד בתאריך ה-19.07.1995. בן בכור להורים, קרן ורן. את שמו בחרה אימו, שהכירה ואהבה את השם עוד מילדותה, כשהיה לה חבר ושכן קרוב ששמו רועי. כבר כתינוק, ניחן רועי במזג נוח וטוב. הוא היה תינוק מתוק וחייכן, מספרת אימו, בעל שיער כהה ועיניים כחולות, אהוב מאוד על משפחתו וסובביו. הוא החל לדבר בשלב מוקדם מאוד וכבר בחודשיו הראשונים ניתן היה להבחין כמה הוא סקרן וצמא לדעת הכל. הוא תמיד שאל המון שאלות ורצה להבין איך דברים מתרחשים. גילה עניין בכל דבר והכל סקרן אותו. עם סבו וסבתותיו נהג לשבת ולבקש מהם לספר לו, עוד כילד קטן, את עברם, צמא לשמוע את סיפורם, נכון להקשיב גם לזיכרונות כואבים כדור שלישי ורביעי לשורדי שואה. הוא דרש לשמוע ולדעת את קורות סבו נטע, אביו של רן, בן הקיבוץ עין חרוד, חלל צה"ל שנפטר עוד בטרם נולד רועי. הוא ביקש לשמוע אודותיו מאביו ובין היתר גם מדודתו של רן, חנה, אחותו של נטע. הוא התעקש לדעת כל דבר, תוך שהוא גם קורא ולומד המון. כשבגר, תמיד לצד שיעוריו בבית הספר, המשיך ללמוד באופן עצמאי ולצבור ידע ודעה בהמון תחומים. היתה לו, בין השאר, אהבה גדולה לספורט, אותה חלק עם רן, אביו. עיקר חיבתם היתה לכדורסל האמריקאי (NBA), ויחד אהדו את קבוצת הכדורסל Detroit Pistons. כמו כן, נהגו לצפות באופן קבוע במרוץ המכוניות "פורמולה 1", במרוצי אופניים כמו ה"טור דה פרנס" ובמרוץ האופנועים MGP. זו היתה

מסורת כל כך שגורה ביניהם, שאפילו בשיחת טלפון חטופה, כשהתקשר רועי מעזה, השנה, תוך כדי לחימה, וכשבקושי ניתן היה לשמוע אותו, הוא ביקש להתעדכן מאביו אודות תוצאות מרוץ האופנועים. תחביב משותף נוסף שהיה לרועי ורן, עוד מימי נעוריו של רועי, הוא מכונת על שלט, שנהגו להסיע יחד בשטח. היו יוצאים ומסיעים, ושבים ומתקנים וחוזר חלילה. ועוד שוחחו על כלל ענפי הספורט לסוגיו ובכלל, על המון נושאים נוספים. לא היה תחום שרועי לא מצא בו עניין.

מלבד היותו סקרן עוד מילדות, ניתן היה להבחין כבר אז גם בטוב ליבו של רועי, בצניעותו וברגישותו לאחרים. הוא "ילד שאוהב לאהוב", כתבה קרן על רועי, כשנשאלה אז, בהיותו בגן, איזה ילד הוא. היתה לו אהבה גדולה לאנשים סביבו, ודרך פשוטה ויפה לגעת בהם, והם השיבו לו תמיד אהבה. הוא ניחן גם בהרבה דמיון ויצירתיות. קרן מספרת שכשהיה בגן היא שאלה אותו מיהם חבריו, והוא ענה לה, "האבנים והעצים". אימו חששה שאולי אין לו חברים והחליטה להציץ מרחוק אל הגן כדי לראות שהוא מסתדר. והוא אכן הסתדר רועי, ושיחק עם חבריו, אך היא המשיכה להשגיח בבנה מרחוק עד שפעם אחת הוא הבחין בה ורץ לעברה, נפל ופצע את סנטרו, למגינת ליבה של הגננת שגינתה את הרגלה של קרן לדרוש בשלומו של בנה מאחורי השיחים...

עד גיל ארבע גדל רועי ברמת גן. כשנה לאחר היוולדו נולדה אחותו שירי וכשמלאו לו שמונה שנים נולדה אחותו הצעירה זוהר. לרועי היה קשר טוב וקרוב לאחיותיו. הם בילו זמן רב במשותף. המון שעות של ביחד. הוא מאוד אהב אותן והקשר ביניהם היה קשר שמבוסס על אהבה ומתובל בהומור וצחוק, "עקיצות" ובדיחות פרטיות שהיו להם. רועי ושירי גדלו ממש עקב בצד אגודל, באותם מסלולים של גן ובתי הספר, תנועות הנוער, חברים וחוויות משותפות. גם זוהר, כמו אחיה ואחותה, התמידה באותם המסלולים שהם פנו. זוהר ורועי דומים במראם החיצוני ובאופיים. אחרי שרועי נהרג, זוהר בחרה לעבור ולשרת ביחידה שלו ביהל"ם כמשקית ת"ש, תוך שהיא מנכיחה על ידי כך גם את דמותו של אחיה האהוב.

כשהיה רועי בן ארבע, עברה המשפחה להתגורר בבת חפר, שם גם החל את לימודיו בכיתה א'. לאחר מכן נסעה המשפחה להתגורר כשנה באירלנד. לרועי, שהיה אז בן שבע, לא היה קל תחילה להסתגל לתרבות ולחברה במקום, וגם להם לא תמיד היה קל לקבל אותו, את הילד שנראה שונה מהם כל כך במראהו החיצוני, שיערו החום ועיניו הכחולות ועורו הכהה יותר משלהם. אך רועי לא וויתר וחיפש דרכים כיצד להצליח ולהשתלב, בלי שהוא מוותר על אופיו. והוא אכן הצליח. דרך משחק קלפים שהיה אז נפוץ, הוא דאג לרכוש וללמוד את המשחק כדי לשחק עם שאר הילדים. הוא ידע איך להשתלב מבלי לוותר על רצונותיו ודעותיו. שירי אחותו מספרת איך התעקש לשמור על יהדותו על

אף התפילות הנוצריות שנערכו בבית הספר. ואיך לבש פיג'מה ביום מיוחד בבית ספר בו באו עם פיג'מות, והיה מרוצה למרות ששאר בני הכיתה הגיעו בבגדים רגילים. ניתן היה להבחין, כמה רועי מיטיב להסתגל למקומות ומצבים ויחד עם זאת לשמור על ייחודו, ערכיו ודעותיו מבלי להיגרר, דבר שגם ברבות השנים הוא הצליח לשמר.

לאחר שנה באירלנד שבה המשפחה לארץ להתגורר במושב צור משה, המושב שרועי תמיד העיד כי הוא הכי גדול בארץ. רועי למד בבית הספר היסודי של המושב ולאחר מכן בבית הספר האזורי "קריית חינוך דרור". במקביל ללימודיו, הוא החל לפקוד את תנועת הנוער של המושב, "בני המושבים", כבר מכיתה ד'. תחילה היה חניך בתנועה, לאחר מכן מדריך ולבסוף אף עשה שנת שרות בתנועה במסגרת גרעין עודד בערבה, במושבים פארן ועין יהב. הוא התגורר בקומונה בספיר, יחד עם גרעינרים נוספים מכל הארץ, וחווה שנה משמעותית מאוד בה רחש חברי אמת, עמם שמר על קשר קרוב עד לנפילתו. הוא למד בתנועה להכיר ולאהוב את הארץ דרך אינספור טיולים רגליים שעשו הוא וחבריו לתנועה. רועי היה מאד מחובר לתנועה ולערכים של עשייה ונתינה, כשהוא מביא עמו את ערכיו ותכונותיו שהם אמונה בטוב, צניעות, אינדיבידואליות יחד עם ראיית האחר, הומור, אחריות אישית ועוד. הוא הותיר בעשייתו וערכיו חותם משמעותי בתנועה וביישובי הערבה בהם פעל.

בנעוריו שיחק רועי גם כדורסל והחל לאהוד באופן הדוק ורציף את קבוצות הכדורסל והכדורגל "הפועל תל אביב". וגם במשחקים, הוא דגל באותם הערכים שהגיעו אותו בכל מעשיו. לא רק הניצחון והתחרות היו חשובים לו, אלא בעיקר הציוותיות, האחדות הקבוצתית, תרומת כלל המשתתפים למאמץ משותף, קבלת כולם כשווי ערך למשחק וכבעלי אחריות משותפת לגורל הקבוצה.

לצד האהבה לספורט, רועי נהג גם לקרוא. הוא אהב מאוד את ספריו של מאיר שלו. כמו כן רועי אהב מאד מוזיקה ונהג להאזין רבות למוזיקה ישראלית וגם לועזית. הוא אהב מאוד היפ הופ וראפ ואת המסרים שיש בשירים של Eminem - Kendrick Lamar, שמטיפים לצדק חברתי. מסרים אלו מאוד השפיעו עליו. הוא ניסה מעט את יכולותיו בתיאטרון וגם בג'ודו. הוא אהב מאוד, כמו כל בני המשפחה לטייל. יחד עם משפחתו טייל רועי בארץ, לאורכה ולרוחבה כמו גם טיולים בחו"ל. בארץ אהב רועי בעיקר את הערבה. כשבגר רועי, הוא המשיך את מסורת אהבת הטיולים וטייל רבות עם חבריו, ועם חברתו מאיה, והיה ידוע כמי שתמיד מחזיק עמו פק"ל קפה לשבת בין נופיה של הארץ. הוא אהב לאכול בשטח. אפילו בפעמים בהם אימו של רועי כבר ביקשה להסדיר עבורם מסעדה איכותית בתום טיול ארוך ומעיף, רועי התעקש שטיול נכון וטוב מזמין בסופו ארוחה בין נופיו, ששום מסעדה איכותית, לא תשתווה לה. בעיקר אהב פויקה, והדבר היה ידוע בין חבריו, עד כדי כך, שביום

הולדתו האחרון, שצוין לאחר מותו, חבריו בישרו פויקה בפינת הנצחה שהקימו לזכרו, בחיק הטבע. בבית אהב רועי אוכל מבושל וביתי ואת עוגת התפוחים של אימו, שהשתדלה לחכות לו בכל פעם כששב לביתו.

בתום שנת שרות משמעותית, התגייס רועי לצה"ל. הוא התגייס להנדסה קרבית ועבר את הגיבוש ליחידת יהל"ם. על אף הקשיים והאתגרים, חש רועי שהוא עושה דבר משמעותי, בעל ערך ומהות. הוא סיים מסלול ויצא לקצונה, זכה לקצין מצטיין והפך להיות מפקד מחלקה בהנדסה קרבית. הוא השקיע רבות בחייליו ודאג לצורכיהם עד לפרטים הפשוטים ביותר, כשדוגמא אישית היתה ערך עליון עבורו. כמפקד, הוא נהג לערוך ביקורי בית לחייליו במסגרת זמנו הפנוי. רועי שימש כמפקד מחלקה, אחר כך חזר ליחידת יהל"ם ב"מדרון מושלג" לתפקיד סמ"פ במבצע "מגן צפוני" לחשיפת מנהרות חיזבאללה בצפון הארץ, ואז הפך להיות מפקד צוות יהל"ם שעל שמו נקרא - "צוות ביבר". סך הכל שירת רועי בצבא עד גיל 25. בשנים אלו הכיר רועי את בת זוגתו, מאיה, עמה חי וגר כבר למן הרגע הראשון בו נהיו זוג. היה ביניהם קשר עמוק וקרוב מאוד. הם הספיקו לגור מעט במרכז תל אביב, ואחר כך בבאר שבע, שם החלו ללמוד יחד לאחר שירותם הצבאי. הם תכננו טיול גדול לאחר השרות, אמנם בעקבות הקורונה שונו תוכניותיהם והם החליטו להירשם ללימודים באוניברסיטת בן גוריון, באר שבע, בה למדו בעבר גם הוריו. תחילה למד רועי במכינה להנדסה ואחריה החל את לימודיו בתואר להנדסת מכונות. גם באוניברסיטה רכש רועי חברים טובים. היתה לו קבוצת חברים מאוד קרובה שהוא הכיר שם, חברים שהכירו אותו בשנותיו המאוחרות יותר, שהפכו להיות מאוד משמעותיים עבורו, עמם היה נפגש באופן קבוע. הוא סיים שנתיים של לימודי הנדסה כשפרצה המלחמה לאחר אירועי אוקטובר 2023. ערב לפני המלחמה הוא עוד הספיק להיפגש עם חבריו.

כבר ביום שבת, ה-7.10.23, בעקבות האירועים הקשים, גויס רועי למילואים, כקצין ומפקד. הוא אפילו לא חיכה לצו ומיהר לצאת להגנה. הוא וצוותו הועדו מיד להיכנס לעזה. לרועי היה ברור שזה מה שהוא צריך לעשות ולא עלה בו ספק לרגע על הצורך שלו לשרת. שלושה ימים לפני שנהרג, הוא הגיע לביתו להתרענות. זו היתה הפעם האחרונה שראתה אותו משפחתו. רועי נהרג בעזה בתאריך 18.11.23, כמפקד צוות, במהלך מבצע לסילוק פצצות ותוך שהוא מגן על חייליו בפעילות מבצעית מצילת חיים.

הוא הובא למנוחת עולמים במושב צור משה בו גדל. כל כך הרבה חברים ומכרים שרכש בדרכו הקצרה הגיעו ללוות אותו בדרכו האחרונה. לאורך כל המושב עמדה שיירה של אנשים, תושבי המקום, שאחזו דגלי ישראל, לחלוק כבוד אחרון לרועי, בעוד גשם שוטף יורד. רועי היה מנהיג

כריזמטי ושקט, שבאופיו הטוב, הערכי, הישר, סחף אחריו וסביבו מעגלים רבים של מכרים וחברים. שני שירים נוגנו בלוויה. הראשון "האיש מן הבקעה" והשני, שיר שרועי אהב במיוחד של ג'ון דנוור - Leaving on a Jet Plane. על מצבתו חרוט ציטוט מן השיר "בלוז כנעני" של אהוד בנאי, שגם אותו מאד אהב רועי: "מאז שעזבת, הרבה השתנה כאן. הנר שלך מאיר עדיין בוער".

כבר במהלך השבעה החלו חברי הילדות של רועי, לנקוט בצעדים להקים עמותה על שמו. הם ייסדו והקימו פינת הנצחה במושב שנקרא "המעגל של ביבר" - פינת יופי בחיק הטבע שבנויה ספסלים מעגליים, כמו החוגים החברתיים והמשפחתיים הרבים שהקיפו את רועי בחייו, כמו המעגלים הרבים שנכחו במהלך השבעה על מותו, מפגשים של מכרים וחברים שבכולם נגע רועי. צורת המעגל, שמאפיינת שותפות, שוויון, שיח משותף ואחדות, מבטאת מאוד את ערכיו של רועי. בכניסה לפינת ההנצחה קבעו חבריו שלט עליו בין היתר נכתב: "דמותו של רועי האהוב שיקפה חיבור נפלא בין חברות אמת, אהבת טבע, חינוך לערכים, אחריות אישית וענוות. רועי היה שופע הומור ואהבת חיים". הם חתמו בכיתוב "מנצחים בשביל ביבר", מתוך אמרה שנהג רועי לומר תמיד - "באנו לנצח". את המימון למקום ההנצחה השיגו חבריו על ידי מכירת משקה שהיה אהוב על רועי. משקה מקומי בשם "טובי 60", משקה אלכוהולי תוצרת הארץ שיוצרו, הטביעו על זכוכית הבקבוק את תמונתו של רועי, עם המשפט "באנו לנצח". גם קבוצת "הפועל תל אביב" ספדה לרועי אוהדה, ואזכרה את שמו ותמונתו בציור קיר ענק בתל אביב. כמו כן, מפקדו של רועי במבצע "מגן צפוני" נטע לזכרו את "כרם רועי" - כרם זיתים גדול שניטע בכניסה לקיבוץ מירב שבגלבע.

רועי הותיר אחריו את משפחתו הכואבת: אימו קרן, אביו רן, אחיותיו שירי וזוהר. את בת הזוג מאיה, את סבתותיו, אסתר ביבר ורותי לוי וסבו, ג'קי לוי. את דודיו ודודותיו, לילך וליאור אחותה ואחיה של קרן והדס וטל, אחותו ואחיו של רן, ובני דודים ובני דודות וחברים וחברות רבים.

יש עוד כל כך הרבה מה לומר ולספר על רועי. דברים גדולים ופרטים קטנים. זיכרונות. חפצים קטנים בעלי משמעות. כמו למשל ה"גויה גויה", חפץ המעבר שלו בגיל שנתיים, ארנבון מבד שנהג למולל באצבעותיו עד שנרדם. ובובת הנמר שלו מאירלנד, שכונתה בפיו "אוסקר". "זה אוסקר ויש לו לב", נהג לומר על בובתו בעלת הלב מלָבָד שהוא עצמו שיקע בה, בחנות להרכבת בובות, זו שליוותה אותו באירלנד וסייעה לו להסתגל. והמכנסיים האדומים הקצרים של הפועל תל אביב, שרכש בהיותו נער צעיר, אלו שנהג ללבוש ללא הפסקה במהלך נעוריו, שירותו הצבאי, לאחר הצבא, ואפילו בימי המילואים, אלו ששבו להוריו בארגז, לאחר מותו, מבצבים בצבעם האדום מתוך שאר החפצים

הרבים שהוחזרו לאחר נפילתו. וצלחת הממתקים שנהג לקבל בכל בוקר של יום הולדת, מנהג משפחתי שרועי העביר הלאה, לבת זוגתו מאיה ביום הולדתה. המון זיכרונות ופרטים שהם עולם ומלואו מרועי. אדם של ערכים, אחריות, ראיית האחר, הומור ויופי. חוכמה, סקרנות וטבע. מוזיקה ומשפחה. מי שגדל לדבריו במושב הכי גדול בארץ. "האיש מן הגבעה".

